

Sváteční 2003

aneb

...pěšky jako za vozem...

Sváteční 2003

28.10. (přeložena na 1.11.)

Další výprava. Je to vůbec výprava? Nějak si s odpovědí nejsem jistě. Proč? No, asi takhle: do původního termínu výpravy 28.10. se nám nepodařilo sehnat peníze na opravu kol. Přesunuli jsme termín výjezdu o týden později a znovu se pokusili nějak to zařídit, abychom mohli někam jet, něco zažít a něco poznat. Bohužel to s téma penězma opět nevyšlo. Dobře, použijeme nouzové řešení. Podnikneme pěší jednodenní výpravu do oblasti Kokořínska. Proč tam? Protože nám opět osud šlape na paty. Jde o to, že v této oblasti je několik volně přístupných jeskynních komplexů, které se dají využívat k jarním a podzimním noclehům. Ze všech nám známých je jen jeden použitelný pro nás. Je to ten, ve kterém jsme slavili významná výročí Hells a co o něm hovoří několik zpráv z výprav. A to už se dostávám k tomu, o co jde. V posledních letech se stalo v našem výborném státě zvykem tunelovat a rozkrádat, prodávat a pronajímat naprosto všechno, zejména to co není v majetku toho kterého prodejce nebo pronajímatele. A pokud se podaří ukrást něco státního je ke všemu ještě zaručena beztrestnost. A jsme u toho. Jeden velmi vykutálený podnikatel si pronajal pozemek s jeskyňkami a rozsáhlým okolím od nějaké místní paní, kterou přesvědčil, že je pozemek její za 1,- Kč na 50 let. Místní se značnými rozpaky říkají, že celý kus lesa i s jeskyňkami hodlá podnikatel uvést do stavu známého z roku 1630, kdy zde bývala penězokazecská dílna. Pěkný záměr, že? Má to však pokračování. Do celého pásma se bude dát dostat jen za velmi tučné vstupné a to ještě v případě, kdy potenciální návštěvník bude patřit do velkopodnikatelské skupiny podporující zatím neznámou politickou stranu. A k čemu to všechno? Za zisk podnikatele, o kterém se nikomu z nás ani nezdá, se zde mají konat dýchánky a mejdany pro smetánku v hloubi Kokořínských lesů, kde panuje totální stavební uzávěra, kvůli které zde nepostavíte ani budku pro ptáky, a tím méně luxusní víkendové sídlo pro honoraci. Rekonstrukci „přírodně technické památky“ se jedním vrzem podařilo obejít všechno včetně ekologů. A tak strážci přírody a klidu jen bezmocně přihlížejí tomu, co nemohou odvrátit. Pro nás z toho plyne, že jsme tímto přišli o jeden ze dvou přírodních opěrných bodů použitelných v případech, kdy je třeba spát mimo dosah deště. A tato výprava, nebo vycházka, či jak to nazvat, bude pojata jako průzkum použitelnosti jiných jeskyní pro účely Hells. Tolik záměr. Když jsem vyhlásil pěší výpravu a její cíl, nadšení neznalo mezí. Akorát nikdo nechtěl jet. Tedy kromě mě a Marcely. Ale nakonec se přidala Bára se svým současným „princem“ Michalem. Takže budeme čtyři.

Marcela zajistila přesuny hromadnou dopravou, já jsem si vzal za své dát dohromady samotnou divočinu v lůně přírody. Po propočítání zvládnutelnosti a časové synchronizaci je stanoven čas srazu na osm hodin patnáct minut, na nástupišti Metra C Nádraží Holešovice.

Musím přiznat, že se mi vstávalo zatraceně blbě. Ale stíhám to. Marcela taky. Na místě srazu jsme však v inkriminovaném čase sami. No, to to pěkně začíná. Přišla SMS od Michala, že tramvaj, kterou s Bárou jedou, stojí v zácpě.

Nemám nejmenší tušení jak tuto 2. stránku uvést.

Dobře, počkáme. Marcela jde zjistit jak je to s odjezdem autobusu a nástupištěm atd., já čekám v metru. V 8.17 přijela další souprava a přivezla Báru s Michalem. Tak a fofrem k autobusu. U vrazku, kterým pojedeme už stojí dost dlouhá fronta, čímž je naděje na jízdu strávenou v sedě velmi malá. Blahořečím tedy oběma opozdílčům za jejich dochvilnost a snažím se nás vpašovat do vozidla. Jsme uvnitř, kupodivu sedíme a hlavně jedeme. A teď je ta vhodná chvíle, kdy si můžeme udělat jasno v tom, kdo je kdo.

*Tak mě znáte.
Ale teď:*

Marcela už taky patří mezi dlouhojezdčí.

***Bára.** Zatím o ní byly ve zprávách kusé zmínky. Ne proto, že by byla nějak bezvýznamná, ale protože nejedzí, není nějak co o ní psát.*

***A Michal?** Přivlekla ho Bára a mám dojem, že pořádně netuší, do čeho ho to vlastně uvrtala.*

Autobus zatím ujel značný kus cesty a zastavil. Dlouho se nic neděje. Před náma stojí kolona aut. Tak to nám tedy chybělo – zácpa! Bára nám cosi vypráví o škole, spolužácích, učitelích, praxi a podobně. Je to bohužel tak rychlý spád slov, že to nestíhám přijmout. Michal také jen tak chvílemi pokyvuje,

Asi tak tady ta 2. stránka končí.

přičemž nejsem přesvědčen, že ví co Bára říká. Autobus se rozjel. Aha, tak ne zácpa, ale částečně rozebraný most se semaforem řídicím kyvadlový průjezd zúženým místem. Pomalu se blížíme ke konečné stanici ve Mšenu na náměstí. A Bára hovoří a hovoří. Jsme tu. Michal nesměle špitnul, že nemá nic k jídlu, protože nestihl nákup v Praze. Jdou to s Bárou napravit. Já s Marcelou zatím studujeme mapu a hledáme turistický rozcestník. Obě skupiny byly úspěšné a tak můžeme vyrazit za dobrodružstvím.

Tak jdem. Podle map a ostatních materiálů půjde skutečně spíš o procházku než dobrodružství. Ale však já to nějak vylepším. Na rozcestníku píšou, že se máme držet z.t.z. Ta nás po chvíli přivedla k městským lázním. Teda vážení páni radní – klobouk dolů. Máte to tu fakt pěkný. A letos v horkém létě to tu muselo být naprosto fantastický. Jdeme dál. Je pravda, že Kokořínsko je krásné celé. Byl jsem tu mnohokrát, ale pokaždé znovu obdivuju tu nádheru kolem. I teď. Podle mapy jsme v místech, kde by měla být nějaká skalní dutina. Chvíli ji hledáme a... máme ji.

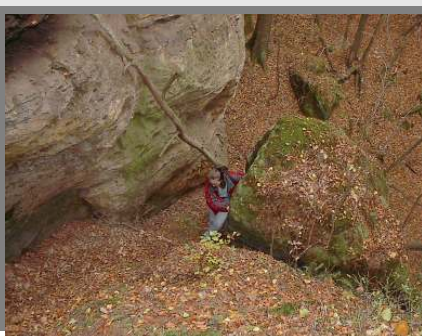
Pro nocleh Hells je použitelná jen jako nejkrajnější nouzové řešení. Je to tu malé, což znamená, že by kola musela zůstat venku. Jdeme dál. Pořád kolem cesty obhlédneme tu výš položenou plošinku, tu níž ležící plácek. Nic z toho není to pravé. Pro stavbu doupat by to stačilo, ale jeskyně to není. Před námi se objevilo cosi jako zbytek nějakého chrámu či co to mělo být.

Připomíná to oltářní prostor. Víc než výtvar lidských rukou mě zaujal výtvar přírodní.

Mezi tím co jdeme a tropíme si ze sebe navzájem žertíky, dovedla nás značka na rozcestí. Dál půjdeme po ž.n.s. (žlutá naučná stezka). Podle navigačních materiálů by někde za půl km měla být další díra do skály. Jak tak jdeme po značce, je mi jasné, že i v případě úspěchu s hledáním jeskyně bude značný problém s dopravní obslužností. Lapidárně řečeno - na kolech bude zatraceně nesnadné se sem dostat. Vlevo od nás je strž. Mapa říká, že tady někde je hledaný objekt. Tak jo. Hajdy dolů. Spíš ze zvědavosti a z důvodu tvorby dobrodružství, protože jak už jsem předeslal, na kolech se sem rozhodně nedostaneme.

Listím jsme se sklouzali ke skalnímu ostrohu a průrvou v něm zase lezeme nahoru na nějakou asi vyhlídku. Výlez je náročný. Sestup ještě víc. A aby nebyl vší pakárně konec, ozvalo se: „píípí pippííp píípíp píp píp píípíp!“ nejde o žádného ptáka pípáka, ale o Bářin mobil. A otravuje přesně v okamžiku, kdy Bára potřebuje všechny končetiny, aby se udržela drolící se skály, trouchnivého stromu, a mocné vrstvy ujždějícího listí pod nohama.

Nemám nejmenší tušení jak tuto 6. stránku uvést.

Nějak se v tom všem zapřičila a přijala hovor. Volá maminka. Co říká neslyšíme. Ale velmi dobře slyšíme Báru, která odpovídá: „Je to tu skvělý. Právě jdeme po krásný rovný pěšince v lese.“ Výbuch smíchu byl neodvratný. Snažili jsme se to nějak zdušit, abychom nebyli slyšet v telefonu, ale asi se to moc nepovedlo. Bára ukončila hovor a pokračovala v sestupu. Nebo spíš sjezdu za odborné spolupráce Michala. Postupně jsme se dostali až k nejspodnější části ostrohu. No, je to tu nepopsatelně nádherné, ale nepoužitelné. Hrabeme se kopcem zase nahoru. Jde to špatně. Terén se i s námi snaží sjet do údolí. Ale jsme velmi šikovní a jsme nahore. Vracíme se zpět na z.t.z. A zase jdeme zvesela a okukujeme okolí cesty.

Jediné co mě znepokojuje je čas. Nějak běží a nevšímá si toho, že se nám to nelíbí. Jsme na silnici. Chtělo by to oběd. Nejbližší hospoda je v Ráji. Je to bohužel v opačném směru, než máme namířeno. Ale co. Je to jen 1,5 km. To zvládnem. Jde se dobře. Kolem burácí podzim se svými barvami a pošmourným počasím. A jsme tu. Hospůdka dýchá teplem a přívětivem.

Así tak tady ta 6. stránka končí.

Asi tak tady ta 7. stránka končí.

Nemám nejmenší tušení jak tuto 8. stránku uvést.

Za hodinku jsme po jídle a chystáme se odejít. Ve vedlejší místnosti jsem objevil expozici fotografií zachycujících zdejší okolí od roku 1883. Je to zajímavé. Ale teď už vážně musíme jít. Mám namířeno na hrad Kokořín a pak ověřit jak je to s našimi jeskyňkami. Zastavili jsme se v komplexu Nedamy. Nahoře na skalách nějací místní dobrovolníci opravují stezku a doplňují chybějící zábradlí a lávky.

Asi tak tady ta 8. stránka končí.

Tohle jsem jen chtěl ukázat Michalovi a Báře. Suneme se zpátky na silnici a po ní stále nahoru k hradu. Mají tu zkratku a tak se zkracujem. To ale byl blbej nápad! Kdybychom šli po silnici byli bychom tu stejně rychle a méně unaveni. Míjíme odbočku ke hradu. Na návštěvu opevněného sídla není čas. Po nějaké době jsme u zámku a kolem něho se přesunujeme k jeskyňkám. Po chvíli pochodu jsme u nich. Prachsakra! Byla to pravda!

Je tu kus palisády z čerstvého dřeva a červenobílá páska označující zákaz vstupu. Přesto jsme vstoupili. Je to tu úplně vyklizené. Bývalo tu ohniště a v jeskyních mocná vrstva starého listí. To způsobovalo efekt vyhřívání v době, kdy kolem byla neskutečná zima. Teď je tu holá pískovcová skála. To je bída!

Čas se nachýlil, je třeba myslet na návrat. Vlak na nás čekat rozhodně nebude. A musíme přidat. Přesunujeme se zase dolů pod hrad. Stmívá se. A navíc začíná kapat. Ne moc, ale otravuje to. Přešli jsme dno údolí a začali s výstupem na protější kopec.

Dig.

Dig zapomněl dodat, že půjdeme po modré turistické značce lesem. Začínáme na písku, jak napsal. O 200 metrů dále začalo prudké stoupání nejspíše vyschlým korytem potoka. Bylo to opravdu konečně dobrodružné s pikantností letčího času.

Mcl.

To zas byla síla! Vždyť to říkám! Je tu syký písek a neskutečné stoupání. Už je tma. To se nám to bude pěkně hledat značka! Celé je to nepěkně namáhavé. A spěcháme. Což o to. Se silami to není zlé. Ale díky značné vlhkosti vzduchu to nemůžeme udýchat.

Ale pořád se statečně hrabeme kopcem nahoru. A jsme tu. Značně se nám ulevilo a rychlost přesunu se zvýšila. Nicméně musím trvat na maximální rychlosti chůze na pokraji klusu. Pokud nám ujede vlak, nemáme šanci se dostat do Prahy dříve než před třetí ráno. A něco mi našeptává, že bychom dostali po zobáku všichni. Nehledě na možné sankce v podobě zákazu startu na příští akci. A tak úprkem prk! Nejhuř to nese Bára, přestože jako jediná z nás aktivně sportuje. Opouštíme lesní cestu a poklusáváme po silnici. Dostihli jsme tři postavy ve tmě. Jsou to trempíci. A dva z nich mezi sebou, každý za jednu ruku něco vlečou. Je to asi dost těžké. Jsme na jejich úrovni a zdravíme je udýchaným „AHOJ“. Odpovídají stejnou a zajímá je kam letíme. Když jsme jim řekli, že na vlak, usoudili, že musíme mít žízeň a nabídli nám pivo. Aha ta věc, co jim znesnadňuje pochod je basa piv. Vypadlo z nich, že ji kdesi vyhráli a teď nevědí co s ní. Jedno jsem do sebe nalil jen to zasyčelo a pokračujeme v letu. Popřáli jsme trempíkům pěkný zbytek víkendu a nechali je daleko za sebou. Bára už nemůže. Ale musí! Blížíme se ke světlům. Minuli jsme ceduli s nápisem Mšeno a podle mapy je to ještě kilometr. Potvrdil nám to staříček, který se v požehnaném stavu viditelně vracel z hospody. Mašírujeme dál. Ještě jednou jsme si ověřili směr u místních skinů a už vidíme nádraží. Stojí tu vagónek Studénka a na boku má napsáno Mladá Boleslav. To je on. Dopadli jsme na sedadla a pět minut po úředně stanoveném odjezdu se mašinka dává do pohybu. Asi po deseti minutách jsme natolik odpočatí, že zase začínáme hovořit, číst, kecat a žvanit. Za necelou hodinu, během které Báru 2x máma stačila přimět navázat spojení, jsme v Boleslavi. Přestupujeme. I vlak na Prahu má zpoždění. Nevadí. Aspoň jsme to všechno krásně stihli. Nastupujeme, zaujímáme místa na sedadlech

*a necháváme se unášet na Prahu. Za další hodinu jsme na Hlavním nádraží. Vystupujeme bez ztráty jakéhokoliv předmětu a přesunujeme se do odbavovací haly. Tak a jsme tu. Končím výpravu Sváteční – průzkumnou, s tímto výsledkem: **Vyhledky na používání přírodních jeskyní v oblasti Kokořínska jsou nevalné.** Tak čau příště.*

Celková technická data:

Účast

Oficiálně
přiznaná
kilometráž
Příště

Čtyři opešalí: Bára, Michal II, Marcela, a Dig

16 km pěšky

Uzavírání cest 2003

Trasa výpravy		
Praha Holešovice	Kokořínsko	Praha Hlavní nádraží

Osoby jejich zkratky a písmo:

Marcela (Mcl), Michal (MII), Bára (Brk), Dig (Dig), Ostatní (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

CSAD Střední Čechy, spol. sro.
IČO:15886140 DIČ:05715886140
U přístavu 811, Brandýs n/L.
01.11.2003 08:27 Č. strojků: 790
Řidič: 5258 Kód j.: 37746
Linka 250524/002 Č. jíz.: **68709**
Z: Nádraží Holešovice
Do: Mšeno
Občanské Jízdné
Bez DPH 55,23 Kč, DPH 2,77 Kč
Cena vč. 5% DPH **58,00 Kč**

Nemám nejmenší tušení jak tuto 13. stránku uvést.

© Hell's Tour^{plus} 2003
Mcl & Dig
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz

Asi tak tady ta 13. stránka končí.